

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Scrisoarea pastorală a ÎPS Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei la sărbătoarea Învierii Domnului

Iisus Hristos – Bucuria cea veșnică

**Iubiți credincioși,
Hristos a înviat!**

Trăim în aceste zile sub semnul Învierii Domnului Hristos. Mărturisirea că „Hristos a înviat!” și confirmarea acesteia prin cuvintele „Adevărat a înviat!” aduc în suflet o stare de pace, serenitate și, mai ales, de bucurie.

De ce, oare, simțim mai multă bucurie de Paști decât în alte zile ale anului? De unde vine aceasta? Ce anume aduce atâta mulțime de oameni la biserică în noaptea Paștilor?

Sunt întrebări spuse sau nespuse care așteaptă răspuns pentru a conștientiza mai adânc și mai real frumusețea și bucuria acestei sărbători.

Sfânta Evanghelie, Vestea ce Bună, începe cu mărturisirea bucuriei din noaptea Nașterii lui Hristos – „Iată, spune îngerul, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi S-a născut azi Mântuitor” (Luca 2, 10-11) – și se încheie cu bucuria Apostolilor la Înălțarea Domnului: „Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare” (Luca 24, 52).

Între bucuria Nașterii și bucuria Înălțării la cer a Domnului Hristos se află taina Crucii și a Învierii Sale, izvor de mare bucurie pentru oameni. „Femeile mironosițe, spune Părintele Dumitru Stăniloae, aflând de la înger despre Învieria Domnului, aleargă cu frică și cu bu-

curie mare să ducă această veste ucenicilor. Justificând bucuria lor, primul cuvânt pe care li-l adresează Iisus Cel înviat la întâlnirea cu ele este: «Bucurați-vă!» (Matei 28, 9). De atunci, cei ce cred aleargă cu aceeași bucurie debordantă în noaptea Paștilor și în zilele următoare, vestind tuturor celor pe care îi întâlnesc: «Hristos a înviat!». Bucuria este starea sufletească principală pe care a produs-o vestea Învierii în cei care știau că viața lor sârșește în moarte. Bucuria aceasta se menține continuu, dar se actualizează în noaptea Paștilor.” [...]

Lumea în care trăim este cuprinsă de tristețe, deznădăjduire, dezorientare sau plictiseală. Într-o astfel de lume, trăim și noi, creștinii, as-tăzi. Nu numai trăim, dar și suntem cuprinși de această lume, de ispitele și capcanele ei, de duhul ei, mai ales. De multe ori, ne afundăm inima în interese mărunte, lupta pentru putere ne copleșește, conștiința superiorității față de alții face imposibilă o viață de pace și liniște. Suferim adânc din pricina mândriei și a dorinței de stăpânire și acest fapt ne transformă viața în iad. Ne afundăm tot mai adânc în va-lurile acestui iad și simțim puterile sufletului paralizate, incapabile de renaștere.

Într-o astfel de situație, suntem chemați să ridicăm mâna ca Sfântul Apostol Petru aflat între valurile mării și să strigăm lui Hristos din toată ființa noastră: „Doamne, ajută-mă!”. Chiar în iadul cel mai de jos al deznădejdiei și confuziei, al tristeții și îndoielii, Hristos coboa-

ră, ne ia de mână și ne ridică la suprafață. Acest lucru nu se întâmplă cum și când vrem noi. Fiecare om are drumul lui, durerea lui și Dumnezeu intervine pentru fiecare în mod neașteptat, de multe ori neînțeles de om, dar întotdeauna tămăduitor. [...]

Zilele de Paști vor trece repede și vom reintra în obșnuitul și greutatea vieții. Pentru a face față ispitelor dinăuntru și capcanelor din afară, să ne îmbrăcăm cu haina bucuriei dăruită nouă de Învieria lui Hristos și să n-o dezbrăcăm de pe sufletul nostru niciodată. [...]

Dumnezeu să vă răsplătească pentru toată strădania pe care ați arătat-o în legătură cu predarea Religiei în școlile unde învață copiii fraților voastre. Înscrierea copiilor acestui popor pentru a putea participa la ora de Religie a fost cu adevărat o mărturisire de credință, un act de responsabilitate față de propriii copii, un examen pe care l-am trecut cu bine. Atitudinea dumneavoastră a fost o mustrare clară a celor care doresc o altă educație decât cea creștină pentru copiii Bisericii noastre. A fost și o încurajare pentru noi, arhieri și preoți, că, în momente de cumpănă, poporul lui Dumnezeu arată dragostea jertfitoare față de Domnul Hristos Cel Înviat.

Vă mulțumesc din tot sufletul și vă îmbrățișez în Domnul, pe fiecare în parte și pe toți laolaltă, dorindu-vă zile frumoase de Paști, și multă, sfântă, adâncă și înălțătoare bucurie. Din bucuria Învierii Domnului Hristos să vă hrăniți propriul suflet, dar și sufletele celor dragi, de aproape sau de departe.

Mărturia monahului Mitrofan, cel care s-a ascuns în podul Sfântului Mormânt ca să vadă Sfânta Lumină

Monahul grec Mitrofan s-a născut în anul 1900 în localitatea Kerasunda din Pont. În 1921, în perioada genocidului locuitorilor din Pont de către turci, a fost omorâtă toată familia lui. El însuși, la vârsta de 21 de ani, a fost prins și trimis la închisoarea din Ntigiampakir, unde prizonierii lucrau la minele de cupru. Cei mai mulți dintre ei erau condamnați la moarte din pricina mâncării infectate și a condițiilor mizerabile de trai.

După câteva luni de ședere în temniță, Părintele Mitrofan a reușit să evadeze. Fără patrie și familie, singurul scop al vieții sale era să reușească să ajungă viu la Ierusalim, ca să se închine la Mormântul lui Hristos.

Timp de mai multe săptămâni, a călătorit desculț prin munți, ca o sălbăticiune, ascunzându-se de oameni. Îndreptându-se spre sud, a ajuns la localitatea Alep din Siria, de acolo a mers la Beirut, în Liban, după care, mergând zile întregi paralel cu țărmul, a ajuns la portul Haifa din Palestina. Pelerinarea lui s-a încheiat la 1 noiembrie 1923, când a ajuns la Ierusalim, unde și-a împlinit făgăduința sa la Sfântul Mormânt.

Doi ani mai târziu, în 1925, a fost tuns în monahism și a fost rânduit păzitor al Sfântului Mormânt de către Patriarhul Damian I. În aceeași calitate, a participat la ceremonia Sfintei Lumini de la Paștile anului 1925. Vreme de multe luni l-a chinat nedumerirea și îndoiala cu privire la natura minunii. Credița lui se

clătina și se întreba dacă într-adevăr este vorba despre o minune adevărată. Răspunsul la întrebarea sa a venit câteva luni mai târziu, în Sâmbăta Mare a anului 1926, când a reușit să se ascundă în podul Sfântului Mormânt, de unde putea să urmărească tot ceea ce se petrecea în interiorul lui.

Cele pe care le-a trăit în acea zi, le-a povestit după 55 de ani, la Paștile anului 1980, preotului cipriot Sava Ahilleos, care le-a consemnat în scrierea sa: *Am văzut Sfânta Lumină*. În acel an, părintele Mitrofan avea 80 de ani și număra deja 56 de ani neîntreruși de păzitor al Sfântului Mormânt.

Așa cum el însuși a mărturisit, când era tânăr de 25 de ani, fusese stăpânit de o dorință nestăpânită de a vedea cu ochii săi cele ce se petreceau în interiorul Mormântului în clipa când cobora Sfânta Lumină.

„Trebuia să văd, ca un alt Toma necredincios”, spunea el, „cu ochii mei ceea ce se întâmplă în interiorul Mormântului ca să cred”. De multă vreme, căuta modul de a da răspuns la întrebările lui. Într-o zi, pe când curăța cupola în podul Mormântului, a descoperit o mică ascunzătoare în care, cu greutate, putea intra trupul unui bărbat. Era singurul loc în care putea să se ascundă și să urmărească nevăzut de nimeni venirea Sfintei Lumini.

În Vinerea Mare a anului 1926, la miezul nopții, Părintele Mitrofan pune în aplicare planul său îndrăzneț. La ora 00:30 a cerut de

la un ajutor de al său să-i aducă o scară ca să controleze candelile ce erau atârinate sus. După ce a urcat în podul Mormântului, a spus ajutorului să ia scara, motivând că va coborî de acolo printr-o săritură atunci când va termina controlul.

Însă Părintele Mitrofan a rămas în ascunzătoare toată noaptea. Ceasurile care au urmat au fost martirice, așa cum povestește el însuși, deoarece a început să fie stăpânit de o frică nemaicunoscută. Învinovățiri și muștrări de conștiință îl chinuiau pentru ceea ce a îndrăznit să facă.

„Am început să mă prihănesc pe mine însumi”, spunea el, „pentru ceea ce am făcut și pentru hotărârea mea lipsită de maturitate... Toată lumea crede, numai tu, Mitrofane, nu crezi.”

Vreme de 12 ceasuri a rămas nemișcat și tăcut. Avea cu el numai puțină apă și o mică lanternă, pe care a folosit-o la ora 11 dimineața, când Mormântul a fost pecetluit și el a rămas singur în întineric.

După o oră, potrivit tipicului, la ceasul al doisprezecelea din zi, ușa Mormântului a fost despecetluită și, mai târziu, a intrat patriarhul grec.

Fragmentul care urmează descrie cele care se săvârșesc după intrarea patriarhului, exact așa cum le descrie Părintele Mitrofan:

„Atunci am deslușit chipul patriarhului, care s-a plecat să intre în Mormântul dător de viață. Exact în acea clipă, când agonia mea ajunsese la o înfricoșătoare încordare nervoasă în mijlocul tăcerii mormântale, în care îmi auzeam și răsuflarea, am auzit deodată un șuierat ușor. Semăna cu suflarea ușoară de vânt. Și îndată am văzut o privescătoare neuitată: o Lumină albastruie a umplut tot sfințitul loc al dătorului de viață Mormânt... Câtă frică și cutremur nu mi-a pricinuit acea Lumină albastruie, în care îl vedeam clar pe patriarh, de pe fața căruia curgea transpirația... Și, ca și cum ar fi fost luminat de acea Lumină, a început să citească rugăciunile... Și îndată Lumina albastruie a început să se preschimbe într-o Lumină albă, ca aceea a Schimbării la Față a lui Hristos. În continuare acea Lumină albă s-a preschimbat într-o sferă luminoasă ca soarele, care a rămas nemișcată deasupra capului patriarhului. Apoi l-am văzut pe patriarh ținând mănunchiurile cu 33 de lumânări. Și ridicându-și încet mâinile în sus, s-au aprins dintr-o dată sfânta candelă și cele patru mănunchiuri de lumânări. În acea clipă a dispărut sfera luminoasă. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și trupul îmi ardea în întregime.”

Aceasta este istorisirea Părintelui Mitrofan referitoare la fapta îndrăzneț pe care a întreprins-o în acea Sâmbăta Mare a anului 1926. Este singurul martor ocular care, fără să aibă dreptul, a trăit coborârea Sfintei Lumini în interiorul Mormântului lui Iisus Hristos.

Haralambie K. Skarlakidis,
Sfânta Lumină. Minunea din Sâmbăta Mare de la Mormântul lui Hristos

Sfeșnicul sau candela „neadormită” a Sfântului Mormânt a fost aprinsă pentru prima dată în 326, anul în care a fost descoperit Mormântul lui Hristos, și de atunci a rămas nestinsă vreme de 17 veacuri. Candela se stinge numai o singură dată pe an, în dimineața Sâmbetei Mari, ca să se aprindă puțin mai târziu cu Sfânta Lumină. Cea mai veche mărturie despre această candela neadormită o întâlnim în Cronica Egeriei. Pelerina Egeria este o ascetă originară din Spania, care a vizitat Sfântul Mormânt în perioada 381-384. Ea descrie Vecernia săvârșită în jurul Mormântului lui Hristos, spunând următoarele: „La ceasul al zecelea, care aici se numește Lichnicon, sau, cum, spunem noi, Vecernie, o mare mulțime s-a adunat la Înviere. Toate făcliile și lumânările s-au aprins și aceasta a creat o lumină înfricoșătoare. Lumina, însă, nu intră din afară, ci se primește dinăuntru din peșteră [Mormânt], adică de dincolo de zăbrele, unde o candela arde totdeauna, zi și noapte”

(Haralambie Skarlakidis)